

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

18. ZÁŘÍ 2005

Z obsahu:

**Lidská námaha je marná,
nepomáhá-li Bůh**

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
31. srpna 2005
- strana 2 -

**Odevzdej se v úplně
důvěře svému Pánu**

- strana 4 -

**Svatá Františka Římská
a její anděl strážný**

- strana 6 -

**On přikáže svým
andělům, aby tě chránili
na všech tvých cestách**

- strana 9 -

Pod ochranou andělů

- strana 10 -

**Výjimečný pomocník
Svědectví sestry Terezie**

- strana 11 -

**„Anděl strážný
je dvojníkem naší duše“**

- strana 11 -

Promluva Benedikta XVI.

**k 2000 seminaristů
v chrámu sv. Pantaleona
19. srpna 2005**

- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (26)**

Četba na pokračování
- strana 14 -

Svým andělům dal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách... (Ž 91,11)

EDITORIAL

Nespokojený dělník v podobnosti o vinici přiměl Hospodáře k vyslovení pádné námitky: „Nemohu si snad se svým dělat, co chci?“ Taková připomínka Boží svrchovanosti by v někom mohla také vyvolat obavu: Vždyť i my patříme k tomu, co je „jeho“. Neznamená to, že jsme mu vydáni na pospas? Mohli bychom se opravdu cítit v postavení plném nejistoty, kdybychom ovšem neměli onu jistotu nejjistější: Náš Pán je ve své všemohoucnosti tak svrchovaně dobrý, že s námi neučiní a ani nemůže učinit nikdy ani to nejmenší, co by mohlo představovat jakékoliv naše ohrožení a co by nám nebylo ku prospěchu. Ostatně i v roli Hospodáře z podobnosti se jeho svrchovanost projevila jako velkodušná štědrost, která mohla vadit právě jen srdci pokřivenému nepřijetí závisti. Ani ona první „nepříjemnost“, kterou způsobil Adamovi, když mu *vyňal jedno žebro*, nebyla projevem libovůle, ale hlubokého zájmu o blaho prvního člověka, protože dobře věděl, že pro něho *není dobré, aby byl samotný*. Dal mu proto družku, kost z jeho kostí, tělo z jeho těla, aby mu byla trvalou společnicí.

Ve své svrchované otcovské péči, aby žádný jeho milovaný tvor nikdy nestrádal samotou, šel Stvořitel ještě mnohem dále. Věděl velice dobře, že v důsledku nešťastného prvního pádu je pro nás společnost druhého člověka nejistá a nespolehlivá, proto nám zajistil společnost hodnou jeho božské velkodušnosti: dává každému člověku jako trvalého a nejvyššího věrného přítele a stálého průvodce jednoho ze svých nebeských duchů. Máme tedy z Boží vůle trvale po svém boku přítele, pro kterého je takové označení ve skutečnosti víc než nedostačující. Ani ten nejlepší pozemský přítel, kterého máme nebo kterého si můžeme alespoň představit, nemůže se nikdy vyrovnat onomu společníkovi, kterého nám Boží láska přidělila.

Pokračování na str. 5

Lidská námaha je marná, nepomáhá-li Bůh

(Žalm 126 z nešpor ve středu 3. týdne)

Žalm 126, který byl nyní přednesen, představuje našemu zraku scénu v pohybu: výstavbu domu, město s jeho strážemi, život rodin, noční bdění, každodenní práci, malá i velká životní tajemství. Ale nade vším se tyčí rozhodující přítomnost, přítomnost Hospodina, která se vznáší nad lidskými díly, jak to napovídá působivý začátek žalmu: *Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo ho stavějí* (v. 1).

Nezbytnost Boží pomoci

Solidní společnost se rodí zajiště z úsilí všech svých členů, ale potřebuje požehnání a pomoc Boha, který je bohužel často naopak vylučován a ignorován. Kniha Přísloví zdůrazňuje prvenství Božího působení pro blaho společnosti a činí tak radikálně, když tvrdí, že *Boží požehnání obohacuje, námaha k němu nic nepřidá* (Př 10,22).

Tento mudroslovný žalm, plod rozjímání o každodenní životní zkušenosti, je postaven v podstatě na kontrastu: Bez Hospodina je marná snaha postavit pevný dům, vybudovat bezpečné město, učinit plodnou vlastní námahu (srov. Ž 126,1-2). Naopak s Hospodinem má prosperitu i plodnost, rodinu pokojnou a bohatou na děti, město dobře opevněné a střežené, zbavené nočních mūr a nejistot (srov. v. 3-5).

Práce bez Boha nepřináší ovoce

Text se otevírá zmínkou o Pánu představovaném jako stavitel domu a jako stráž, která bdí nad městem (srov. Ž 120,1-8). Člověk ráno vychází, aby se věnoval práci pro zajištění rodiny a službě rozvoji společnosti. Je to práce, která vyčerpává jeho energii a vyvolává na jeho čele pot (srov. Gn 3,19) po dobu celého dne (srov. Ž 126,2).

Nicméně Žalmista neváhá tvrdit, že všechna tato práce je neúčinná, jestliže Bůh nestojí po boku tomu, který se namáhá. A tvrdí, že Bůh odměňuje naopak dokonce i pouhý sen svých přátel. Žalmista chce tak vyzvednout prvenství božské milosti, která vtiskuje konsistenci a hodnotu lidskému konání, i když je podrobena omezenosti a vratkosti. V pokojné a věrné odevzdanosti naší svobody Pánu se i naše díla stávají pevnými, schopnými přinášet trvalé ovoce. Náš *sen* se tak stává Bohem požehnaným odpočinkem určeným k tomu, aby zpečetil naši aktivitu, která tak nabývá smyslu a trvalosti.

Početná rodina je Boží dar

A v tomto bodě přecházíme k jiné scéně, kterou nastiňuje žalm. Pán nabízí dar synů, kteří se jeví jako požehnání a milost, znamení života, jenž pokračuje, a dějin spásy, zajištěných pro nová období (srov. v. 3). Žalmista vyzvedává zvláště děti *z mladých let*: otec, který měl v mládí syny, nejen že spatří jejich svěžest, ale budou mu oporou ve stáří. Může se tak bezpečně vyrovnat s budoucností a stává se podobným bojovníkovi ozbrojenému oněmi zaostřenými a vítěznými *šípky, jakými jsou jeho synové* (srov. v. 4-5). Obraz převzatý z dobové kultury má za cíl oslavit bezpečnost, stabilitu a sílu početné rodiny, jak

se to bude opakovat v následujícím žalmu 127, který pojednává o portrétu šťastné rodiny.

Bez dětí společnost stárne

Závěrečný obraz představuje otce obklopeného svými syny, přijímaného s úctou v městské bráně, sídle veřejného života. Plazení je tedy dar, který přispívá k životu a blahu společnosti. Uvědomujeme si to za našich dnů při pohledu na národy, které demografický pokles zbavuje svěžesti, energie, budoucnosti vtělené do dětí. Nade vším se tedy tyčí žehnající přítomnost Boha, zdroje života a naděje.

Ovoce důvěry v Pána

Žalm 126 často používali duchovní autoři právě k tomu, aby vyzvedli Boží přítomnost, která je rozhodující pro pokrok na cestě blaha a Božího království. Tak mnich Izaiáš (zemřel v Gaze v roce 491) ve svém *Asketikonu* (Logos 4, 118) připomíná příklad dávných patriarchů a proroků a učí: „Postavili se pod Boží ochranu a prosili o jeho přítomnost, aniž by vkládali důvěru do námahy, kterou by sami podstoupili. Boží ochrana se pro ně stala opevněným městem, protože věděli, že bez Boží pomoci by byli neschopní, a jejich pokora je přivedla k tomu, aby řekli se Žalmistou: *Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo ho stavějí. Když nestřeží město Hospodin, marně bdí strážce*“ (Recueil ascétique, Opatství Bellefontaine 1976, s. 74-75).

Bollettino Vaticano 31. 8. 2005
Mezitulky redakce Světla

Nevyzpytatelná Boží moudrost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nemohu si ve svém učinit, co chci?

Jako přípravu na dnešní setkání s Pánem a jeho podobností vrať se nejdříve pozorně k slovům proroka Izaiáše z prvního čtení: *Mé myšlenky nejsou vaše myšlenky, ani vaše chování není podobné mému. Oč totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho chování, mé myšlení od vašeho myšlení.* Obrát se upřímně k Duchu Svatému, aby ti pomohl překročit tvé přizemní lidské obzory a umožnil ti nahlédnout do nekonečného horizontu Boží velkomyslnosti.

Prostředí a okolnosti, které nám Ježíš představuje ve svém podobnosti, jsou nám docela blízké: hospodář potřebuje dělníky, lidé potřebují práci. Zdá se, že obě strany myslí na svůj prospěch. Zájmy obou stran vyústily do dohody o požadované práci a nabízené odměně. S prvními dělníky dohodl hospodář za celodenní práci jeden denár, druhé směně slíbil spravedlivou mzdu. Všichni souhlasí. Zatím se nám všechno jeví zcela přirozené a logické. Co však se neshoduje s naší logikou, je způsob konečného vyúčtování. Jako zaměstnavatelé bychom se asi podle příkladu tohoto hospodáře nikdy neřídili a jako zaměstnanci velmi dobře chápeme nespokojenost těch, kteří si odnášejí za celodenní práci stejnou odměnu jako poslední, kteří pracovali na značně zkrácený úvazek. Ačkoliv dostali zapláceno podle dohody, srovnání s druhými zcela zkalilo jejich spokojenost. Neprožíváš někdy podobná rozčarování?

Ježíš však nám předkládá tyto pro nás tak nezvyklé ekonomické podmínky jako příznačné pro Boží království. Jak si vysvětlit hospodářovo chování, které se tak liší od našeho? Pán podává zcela prosté vysvětlení, a to slovy samotného *hospodáře*, když prohlašuje: „*Chci dát všem stejně* a mám pro to jen jeden důvod: *Jsem dobrý.*“

Nezbývá, než aby sis Pánův příběh prošel znovu a dal stranou svůj dosavadní zřetel. Vžij se do role *hospodáře*, který nemyslí v první řadě na bohaté příjmy z dobré sklizně a vůbec se nesnaží snižováním nákladů dosáhnout co největšího zisku. Je to *hospodář*, který proti vši lidské logice nemyslí v první řadě na sebe, ale na ty, kteří čekají na nějakou práci. Hledá si důvod, aby jim mohl vyplatit **co nejvíce** z toho, čím bohatě oplývá.

Může si to dovolit, protože to, co rozděljuje, nezvyšuje jeho náklady ani nesnižuje jeho zisk. Takový *Hospodář* je ve skutečnosti jen jeden. Je to Otec nebeský, *jehož velikost je nevystižitá, je dobrotivý a plný lásky.*⁽¹⁾

Ale co s nespokojeností odměněných? Jak se vypořádat s pocitem křivdy, který se tak snadno zrodí v lidském srdci? I velmi vysoká odměna se stává důvodem k nespokojenosti, jakmile se dovíme, že někdo jiný dostal o korunu více. Znamená to, že i hospodářovi *dělníci* budou prožívat skutečnou radost ze své odměny teprve tehdy, až opustí své lidské sklony a přijmou jeho božskou logiku. Pokud by se Boží království mělo spravovat podle našeho běžného lidského uvažování, takže by ani v něm neměla platit jiná radost než ta, že mám více než ti druzí, změnilo by se nebe nutně v hotové peklo.

Onen *denár*, kterým *Hospodář* odměňuje své *dělníky*, je ve skutečnosti tak nedělitelný, že se k němu již nedá nic přidat. Jeho hodnota je nekonečná, takže daleko překračuje jakoukoliv cenu za *tihu celého dne i horka*. K tomu, abys mohl alespoň tušit skutečnou hodnotu takové mzdy, nestačí jen lidsky srovnávat. Onen *smluvený denár* znamená přece účast na životě samotného *Hospodáře*: ten **denár je Bůh sám**.

Z toho jasně poznáváš, že již samotné *pozvání k práci na vinici* představuje nekonečný dar. Reálná hodnota *denáru* je podložena nekonečností Boží velkodušnosti, která přesahuje všechno lidské pomyšlení. Jestliže ti pak Bůh na jiném člověku ukazuje svou lásku ještě nápadněji a výrazněji, neznamená to, že tím ochudil tebe, nýbrž dává ti tímto zjevným důkazem své nekonečné dobroty důvod k ještě větší radosti.

Tak také můžeš pochopit, proč tento nejštědřejší *Hospodář* až do poslední hodiny vychází a zve *dělníky na svou vinici*. Jeho největší radostí je *dávat i posledním*. Není to pro tebe důvodem k opravdové radosti i hrdosti, že tě najal tak velkodušný *Hospodář*, který může i za poslední minutu zaplatit celý *denár*? Jeho božská podnikatelská strategie tě musí přivádět nikoliv k *závist*, že nemáš nejvíce, ale k lítosti a soucitu s těmi, kteří nemají ani to, co máš ty, s těmi tak mnohými, kteří se nedali najmout, a přece by mohli i za malou chvilku dostat celý *denár*.

Klaněj se vděčně Ježíši, že tě nenechal stát na náměstí, ale pozval tě na svou vinici. Využij dobře svou pracovní dobu, za kterou máš tak bohatě zapláceno. Pros Pána, aby učinil *své smýšlení tvým smýšlením a své cho-*

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 55,6-9

Hleďte Hospodina, když je možné ho najít, vyzvějte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať změní své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu, a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští. „Mé myšlenky nejsou myšlenky vaše, ani vaše chování není podobné mému,“ praví Hospodin. „O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho chování, mé myšlení od myšlení vašeho.“

2. čtení – Flp 1,20c-24,27a

Bratři! Budu moci oslavit na sobě Krista, ať svým životem, ať svou smrtí. Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem. Avšak kdybych tady žil dál, mohl bych ještě s užitkem pracovat. A proto nevím, co bych měl volit. Přitahuje mě totiž obojí: mám touhu zemřít a být s Kristem – a to je věc mnohem, mnohem lepší; ale pro vás je zase nutnější, abych zůstal ještě na živu. Jen se chovejte tak, jak to odpovídá Kristovu evangelium.

Evangelium – Mt 20,1-16a

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobnosti: „Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně zrána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když vyšel kolem devíti hodin, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: ‚Jděte i vy na mou vinici a dám vám, co bude spravedlivé.‘ A šli. Kolem dvanácti a tří hodin odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak.

Vyšel kolem pěti hodin a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: ‚Co tu celý den nečinně stojíte?‘ Odpověděli mu: ‚Nikdo nás nenajal.‘ Řekl jim: ‚Jděte i vy na mou vinici!‘

Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: ‚Zavolej dělníky a vyplat jim mzdu, začni od posledních k prvním.‘ Přišli ti, kdo nastoupili kolem pěti odpoledne, a dostali po denáru. Když přišli první, mysleli, že dostanou víc, ale i oni dostali po denáru. Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: ‚Tady ti poslední pracovali jedinou hodinou, a dals jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.‘ On však jednomu z nich odpověděl: ‚Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomu poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chci? Anebo závidíš, že jsem dobrý?‘“

vání tvým chováním. Nabídní se mu, že mu pomůžeš vyhledávat ty, kteří *stojí celý den nečinně*. Budou pak i tvoji radostí.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 144

Odevzdej se v úplné důvěře svému Pánu

19. listopadu 1970 zemřel ve věku 88 let kněz Don Dolindo Ruotolo, kněz, kterému P. Pio řekl: *Ve tvé duši je celé nebe.* Jeho jméno *Dolindo* znamená „bolestný“ a jeho život byl skutečně naplněn bolestí. Jako dítě, mladík, seminarista a kněz prožíval jedno pokoření za druhým v takové míře, že o něm platila slova jednoho biskupa: *Budete mučedníkem, ale mučedníkem v srdci, ne v krvi.* Ve svém obrovském utrpení se P. Dolindo stával stále více dítětem, které se více a více odevzdávalo nebeskému Otci. *Jsem zcela ubohý, úplně nic! Moje moc je modlitba, mým vládcem je Boží vůle, kterou se nechávám vést za ruku. Mojí jistotou na hrbolaté cestě je nebeská Matka Maria!* Tato slova plná důvěry odměnil Bůh ze své strany velkou důvěrností, s jakou hovořil s duší tohoto pokorného kněze.

Až budeš čist následující slova, které nám dává sám Ježíš pro zkoušky našeho života, čti je, jako by je dal jen tobě osobně, jako by je pověděl jen pro tebe. Když se nám zdá, že Pán v loďce spí, znamená to, že v bouřkách máme k němu přicházet plní důvěry, abychom mu všechno odevzdali a očekávali pomoc jen od něho.

Proč se tak snadno znepokojujete? Přenechejte mi svoje starosti a všechno se utiší. Říkám vám pravdu: každý důvěrný, opravdu totální úkon odevzdanosti má ten účinek, který si přejete a který může vyřešit vaše trnité situace.

Odevzdat se mi neznamená strachovat se, znepokojovat a propadat zoufalství a potom se na mě obrátit se vzrušenou modlitbou, abych vám pomáhal. Odevzdat se mi znamená klidně zavřít oči, odevzdat se mi, abych vás sám přenesl na druhý břeh jako spící dítě v matčině náruči. Co vás mate a co vám velice škodí, je vaše zbytečné mudrování a přemýšlení, vaše ustaranost a vaše umíněnost, že musíte za každou cenu udělat všechno sami.

Jak velice mohu působit, když se na mě duše obrátí ve svých materiálních a duchovních potřebách, když se snaží dívat se na mě a když volá plná důvěry: *Vezmi všechno do svých rukou!*

Mnohem více by měla zavřít své oči a odpočívat v mé náruči. Když se namáháte proto, abyste dostali mnoho milostí, dostáváte jich málo. Naopak, když je vaše modlitba tichým odevzdáním, je jich velmi mnoho.

Když trpíte, modlíte se, abych vám utrpení odňal, ale přesně podle vašich představ. Obracíte se na mě, ale chcete, abych se přizpůsobil vašim představám. Tehdy jste jako nemocní, kteří prosí lékaře o léčbu, ale sami mu předepisují její způsob a průběh. Nedělejte to tak, ale modlete se, jak jsem vás to naučil v modlitbě Otce náš: *Posvět se jméno tvé*, to znamená, buď oslaven v této mojí nouzi a těžkosti. *Přijď království tvé* znamená: ať všechno v nás a ve světě slouží k budování tvého království.

Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi, to znamená: Převezmi tuto moji záležitost a veď všechno tak, jak je to nejlepší pro věčný i časný život. Když mi skutečně řeknete: *Buď vůle tvá* anebo: *Postarej se o vše*, tehdy zasáhnu celou svou všemohoucností a vyřeším ty nejkomplicovanější situace.

Když vidíš, že situace se ještě více zhoršuje, místo aby se zlep-

šovala, neznepokojuj se. Opět zavři oči a s velkou důvěrou mi řekni: *Buď vůle tvá, Pane, vezmi všechno do svých rukou.*

A já ti slibuji, že se postarám a zasáhnu jako lékař s celou svou božskou mocí. A když to bude nutné, udělám i zázrak. A když se i potom všechno zhoršuje, zavři opět oči své duše a opět pověz: *Vezmi všechno do svých rukou!* A já tě ujišťuji: o všechno se postarám.

Ustaranost, neklid a vůle přemýšlet o následcích nějaké věci jsou proti opravdové odevzdanosti! Je to jako dětská umíněnost, jako když děti žádají od matky, aby se starala o jejich potřeby, ale ve skutečnosti chtějí udělat všechno samy a svými nápady a náladami jen kazí matčinu pomoc... Zavřete oči svého Já a dovolte mi působit. Klidně zavřete oči a vnitřní pohled obraťte zcela a jen ke mně, myšlenky na budoucnost zažehňte, tak jak to děláte s pokusem. Jednoduše odpočivej-

Don Dolindo Ruotolo

te ve mně, věřte v moji dobrotu a já vám při své lásce přísahám, že když mi v tomto rozpoložení řeknete: *Vezmi všechno do svých rukou*, já všechno převezmu, daruji vám útěchu, osvobodím vás a povedu vás.

I když vás budu muset vést jinou cestou, než chcete vy, i tak vás ponesu ve své náruči, protože neexistuje účinnější lék než zásah mojí lásky. Ale uvědomte si jedno: Já mohu převzít všechno jen tehdy, když vy svůj vnitřní zrak obrátíte ke mně, jen když dokonale chcete to, co já, a dokonale důvěřujete. Ano, když se mi zcela svěříte.

Budete mít bezesné noci, když budete chtít všechno odhadnout, všechno vypátrat, na všechno myslet. Tak se spoléháte jen na lidské síly, na sebe samého, a co je horšího – na jiné lidi tím, že spoléháte na jejich zásah. To překáží mým plánům, které s vámi mám. Ó, jak velice si od vás přeji naprostou odevzdanost! Přeji si ji, abych vás mohl obdarovat. A jak velice mě zarmocňuje, když vás vidím znepokojenou a zoufalou!

A právě o to usiluje satan: za každou cenu vás chce znepokojit, aby vás mohl vymanit z mého působení a z mé lásky – abyste se úplně oddali lidskému smýšlení a iniciativám. Proto důvěřujte mi! Odpočivejte ve mně! Ve všem se mi odevzdejte! Záznaky působím v té míře, v jaké se mi odevzdáte, a v míře, v jaké opovrhujete sami sebou. Když

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jste v naprosté „chudobě“, daruji vám poklady milosti!

Když máte své vlastní prameny pomoci, i když jen v některých věcech, jste jen v přirozené rovině a přenecháváte věcem přirozený průběh, který satan často narušuje.

Ten, kdo všechno sám zvažuje a posuzuje, nikdy nezažil a nikdy neudělal zázraky, ani nikdy ze svatých ne. S BOHEM pracuje jen ten, kdo se BOHU úplně odevzdává! Vždy, když si všimnete, že se všechno ještě více zamotává, potom se zavřenýma očima své duše vyslovujte: *Ježíši, vezmi všechno do svých rukou!* A zcela se odvrátte od svého Já, protože váš nepokojný rozum vám všechno jen ztěžuje, až mi nakonec přestanete zcela důvěřovat. Dělejte to tak co nejčastěji ve všech vašich těžkostech. Dělejte to tak všichni, a uvidíte velké, nikdy nekončící zázraky. Zázraky, které nebudou navenek vypadat senzačně, ale pro vás budou velké a budou posilovat vaši důvěru a lásku ke mně. Já, váš BŮH, se postarám. Ujišťuji vás o tom!

Vždy se modlete s tímto postojem a s touto odevzdaností a budete mít velký vnitřní pokoj a budete sklízet opravdové plody mé lásky, a to i tehdy, když vám daruji milost obětí a lásky, která s sebou přináší utrpení. Zdá se vám to nemožné? Opět zavřete oči a z celé duše povězte: *Ježíši, vezmi všechno do svých rukou!*

Nebojte se, opravdu se o vás postarám! Potom budete oslavovat moje jméno tím, že se zcela ponížíte.

Všechny vaše modlitby nemají takovou cenu jako jediný skutek důvěryplnné odevzdanosti. Neexistuje účinnější nověna než tato:

Ježíši, zcela se Ti odevzdávám, vezmi všechno do svých rukou a postarej se o všechno.

*Podle Vítězství lásky
3/2005/44*

Co je u našeho nebeského přítele obdivuhodné a z našeho lidského hlediska takřka nepochopitelné, je jeho dokonalá „nezlišitelnost“. Neočekává a nenárokuje sám pro sebe z naší strany vůbec nic. Jeho věrnost je stoprocentní, bezpodmínečná a trvalá a jeho trpělivost je nevyčerpatelná. Zatímco my jako lidé bychom přítele, který o nás celá léta ani „nezavádil“, dávno vyřadili ze seznamu, náš osobní anděl setrvává po našem boku s nezmenšenou láskou, vstřícností a připraveností, i když si na něho sotva kdy anebo dokonce vůbec ani vzpomeneme.

Jako lidé si zakládáme na tom, máme-li přítele, jehož možnosti překračují naše možnosti, který nám může umožnit přístup k hodnotám, na které bychom sami těžko mohli pomýšlet. I z tohoto hlediska je náš osobní anděl ve srovnání s lidmi nedostižný a nepřekonatelný. Především je to dokonalý duch, který ustavičně patří na Boží tvář. Máme v něm tedy osobního nedoceníitelného zastávce přímo u Božího trůnu. Ale tím jeho „známosti“ nekončí. Jeho nejlepšími „přáteli“ jsou také všichni jeho nebeští druhové, andělé všech lidí, tedy všech, s nimiž máme co do činění, všech našich přátel i nepřátel. To jsou „konexe“ v pozemských poměrech nepředstavitelné.

Jestliže se těšíme ochraně, službě a starostlivé péči ze strany našeho anděla přítele, i když na něho sotva myslíme, jak by se naše pozice a možnosti mohly změnit, kdybychom svůj vztah, který se často rovná spíše dlouhodobému ignorování, změnil na vztah trvalé a soustavné spolupráce! Těžko můžeme najít spolupracovníka a rádce, který by měl tak velký zájem o náš prospěch, ale současně měl takové možnosti a tak velký rozhled jako náš anděl strážný. Jak velice by to zproduktivnilo naše

myšlení a rozhodování, kdybychom si osvojili, nakolik je to jen možné, jeho smýšlení, jeho hodnoty a jeho cíle, které jsou zcela totožné s Božími cíli. Takové „konzultace“ s andělským přítelem vyžadují čas, ticho, soustředěnost, tedy modlitbu. To vše je tedy otázka naší víry, naší pokory a učenlivosti, naší ochoty dát se vést. Posouvá to všechno naše jednání a konání, i to

nejobyčejnější a nejpozemštější, do duchovní, nadpřirozené, tedy té nejpodstatnější roviny, což pro nás znamená nesmírné obohacení.

Opravdovou vírou ve stálou společnost anděla strážce se natrvalo zbavujeme obav, že bychom mohli někdy zůstat zcela sami. Už jen proto to stojí za to přeskolit se natrvalo z našeho navykého monologu, který vedeme sami se sebou, k trvalému dialogu s naším nebeským průvodcem: myslet a jednat ve dvou.

Představa, že anděl je ochránce určený především malým dětem, se někdy pojí s reminiscencí na naši dětskou modlitbičku: „Andělíčku můj strážníčku...“

Světcí, kteří žili od dětství v osobním kontaktu se svým andělem strážným, konstatovali, že se jim stále přizpůsoboval a jako by rostl s nimi. I lidé s vysokým vzděláním najdou v něm sobě rovného společníka. Není obo-

ru, ve kterém by byl nekompetentní. To platí i o politice.

Jeho prvořadým úkolem je, aby nás chránil *před zlobou a úklady ďábla*. Největší a nejnebezpečnější pocit osamocení prožíváme ve chvíli těžkého pokušení. V obou známých případech, kdy našeho Pána pokoušel a trýznil ďábel, nechyběli ani andělé, kteří ho těšili a pomáhali mu. Ani nás neopouštějí, jsou s námi i uprostřed těch nejstrašnějších katastrof, můžeme se však sami připravit o jejich přispění, když jejich pomoc a společnost z pýchy a sebevědomí ignorujeme.

Ďábel je původce všeho našeho neštěstí. Na to nesmíme zapomínat. Nejsme mu však ponecháni na pospas. Jsou s námi také dobří andělé. Spoléháme tak často bláhově na sebe a svou dovednost. Bylo by pro nás prospěšnější a realističtější, kdybychom počítali s tím, že máme proti sobě mocného a lstivého Odpůrce, ale současně s námi stojí ještě mocnější a milující Boží andělé. Starají se jak o každého jednotlivě, tak i o naše společenství všech forem. Svého anděla má také každá rodina, každá ulice, každé město i národ, každá farnost, diecéze, řeholní dům atd. Jestliže si to živě uvědomujeme, vrhá to zvláštní světlo na všechny problémy, s nimiž se potýkáme v osobním, společenském i církevním životě. Máme přece doslova všude „své anděly“, a to i tam, kde o nich nic neví a vůbec s nimi nepočítají. Dostává tak ještě plnější a konkrétnější obsah známé heslo, které je pro nás zdrojem nezlomné důvěry: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ Je s námi v celém pluku svých neporažitelných andělů. Je jen zapotřebí protřít oči své víry a náležitě opětovat jejich přátelství a vytrvale nabízené spojenectví. Je náležavě zapotřebí rozšířit dosavadní chudý rejstřík modliteb k našim nebeským přátelům.

-red-

Svatá Františka Římská a její anděl strážný

*Svatá Františka (1384–1440) nese plným právem přímě-
ní Římská – Římanka. Toto jméno jí dali vděční krajané ja-
ko láskyplné matce, divotvůrkyni a patronce Říma. Tato svě-
tice, která se narodila i zemřela ve Věčném městě, šířila tam
za svého života velkolepý apoštolát lásky k bližním, a to v době
největšího úpadku, jaký Řím kdy zažil.*

Pobyt papežů v Avignonu (1309–1377) zapříčinil západní schizma, které rozdělilo křesťanství nejprve mezi dva a pak mezi tři papeže. „Války, hladomory a epidemie zpusťily město... Ze světové metropole se stala v tomto století ruina. Na Foru Romanu se pásly krávy. Večer zaháněli pastýři stáda do baziliky sv. Pavla, jejíž střecha se zčásti propadla... Všeobecná chudoba byla tak velká, že roku 1414 nehořelo na hrobě sv. Petra o svátku sv. Petra a Pavla ani jedno světlo.“ Tak píše Wilhelm Schamoni v knize *Reformátoři církve*. Co však dělá Františku v dějinách jedinečnou, je její mimořádně důvěrný styk s jejím andělem strážným. Ve třech různých etapách jejího života jí Bůh daroval vždy jiného anděla strážce. Pohled na život sv. Františky Římské a na jejího ustavičného nebeského společníka nám ukazuje různé úkoly anděla strážného.

Jeho působení a pomoc bychom měli využívat v našem osobním životě. Protože Bůh a celý andělský svět nepodléhá jí času, jsou vždy aktuální a nádherné, poslání anděla strážce je stále stejné – i když přizpůsobené každé době a každému svěřenci.

„Nikoliv má vůle se staň“

Zámožná a vlivná římská rodině šlechticů de Busci se narodila v roce 1384 dcera. Při křtu dostala jména Františka. Její matka ji od malička brávala do různých římských kostelů a záhy ji svěřila moudrému knězi Antoninu de Monte Savellovi, který byl jejím věrným duchovním vůdcem po dobu 25 let.

Už jako šestiletá s oduševněným četla životopis nejsvětější Panny Marie a mučedníků a její velkou touhou byl řeholní život. Ale její otec s ní měl zcela jiné plány. Chtěl, aby se provdala a všechny její odpor byl zbytečný. A tak se jako 12letá na doporučení svého zpovědníka podvolila rodičovskému příkazu. Jak šťastný však byl mladý šlechtic Lorenzo Ponziani, když si do svého paláce v městské čtvrti Trastevere mohl přivést svou krásnou nevěstu, jednu z nejvznešenějších Římanek. Jeho manželka měla navzdory svému mládí zralý pohled na věci a dobré srdce, takže si velice brzy získala přízeň nové rodiny. Z lásky ke svému manželovi plnila vzorně povinnosti mladé manželky. Ochotně se účastnila různých slavností a oblékala si drahé šaty a vzácné šperky, kterými Lorenzo rád rozmazloval svou mladičkou manželku. Avšak tento život v přepychu a v blahobytu se nijak nedotkl jejího srdce.

Zázrak rozmnožení vína

Sv. Františka Římská

Svaté přátelství na celý život

Jednoho dne si manželka staršího Lorencova bratra všimla, že Františka velice pláče. Když jí Františka řekla, po jakém povolání předtím toužila, přiznala se jí Vanozza, že i u ní to bylo podobné a že se nakonec musela vzdát svého přání vstoupit do kláštera. V té chvíli začalo hluboké duchovní přátelství těchto dvou žen toužících po svatosti a trvalo 36 let. Krátce po svatbě jako 15letá Františka těžce onemocněla a byla na pokraji smrti. V této nemoci se jí zjevil sv. Alexius. Byl oděn do vzácných šatů, rozprostřel před ní svůj zlatý plášť a řekl: *Ještě máš zůstat při životě, protože Pán chce, abys zůstala na tomto světě ke cti a slávě jeho jména*. K velké

radosti celého paláce byla smrtelně nemocná Františka rázem uzdravena. Tento zázrak vyvolal v jejím manželovi ještě větší úctu a bázeň. Ona zase spolu se svou velkou přítelkyní Vanozzou začala ještě s větším elánem život pokání, modlitby a charitativní lásky.

V neobývané místnosti obrovského paláce si zřídily kapli pro dlouhé noční modlitby. Přes den se snažily, pokud jim to jejich povinnosti dovolovaly, uchýlit se do odlehlé jeskyně v zahradě. Tam se modlily a vedly duchovní rozhovory.

I když jim příbuzní vyčítali, že svou přehnanou zbožností zesměšňují celou rodinu, ponechali jim manželé velkou svobodu, což bylo v té době zcela ojedinělé. Lorenza dojalo vyprávění služebnictva o tom, jak Františka mnohým chudákům rozdávala obilí, olej, víno a oděvy, když se svou švagrovou chodila po nemocnicích v různých čtvrtích a starala se o lidi nakažené morem, nebo jak pomáhala těm nejchudším. Tehán ze strachu, že by ho mohla tato velkodušnost přivést k žebrácké holi, prodal všechny zásoby.

Když však nato Bůh způsobil dokonce zázraky rozmnožení obilí a vína, řekl: *Moje drahá dcero, pokorně dále rozdávej můj majetek a moje příjmy, rozděľuj almužnu, jak chceš*.

I když se Františka snažila ukrývat svůj náboženský život a své dobré skutky, netrvalo dlouho a stala se známou v celém Římě a obdivovali ji jako světici.

První anděl – vůdce na duchovní cestě očišťování

Bylo to v roce 1399, kdy 15letá Františka dostala svého prvního anděla strážce z nejnižšího andělského sboru. Neviděla ho sice tak jak později další dva, ale měla v něm stále neviditelného dobrého přítele, který ji napomínal. *Rozpoznávala ho podle jednoznačných znamení. Byla s ním v úzkém kontaktu. Byl pro ni ne-*

Papežův anděl strážný

Papež Pius IX. (1846–1878), který za svého pontifikátu vyhlásil dogma o papežské neomylnosti a o neposkrvněném početí Panny Marie, rád vyprávěl nezapomenutelnou událost ze svého dětství.

Jako chlapec jsem musel denně ministrovat v domácí kapli při mši svaté. Jednoho dne když jsem klečel na stupních oltáře, přepadl mě najednou neodůvodněný strach. Srdce mi prudce bušilo. Hledal jsem pomoc a můj zrak se otočil na druhou stranu oltáře. Uviděl jsem tam stát krásného mládence, který na mě kýval, abych šel za ním. Zmatený tímto viděním jsem se neodvážil hnout z místa ani o centimetr. Ale zářící postava mi dávala ještě s větším důrazem najevo, abych přešel na druhou stranu. Vyskočil jsem proto a spěchal na druhou stranu oltáře. Zjevení ihned zmizelo. Ale ve stejném okamžiku se z oltáře zhroutil socha a spadla přesně na to místo, které jsem já, malý ministrant, opustil.

Když bl. Pius IX. vyprávěl tento zážitek jako kněz a později jako papež, nikdy neopomněl poděkovat svému andělu strážci a vyzval pak posluchače, aby nikdy nezapomínali na svého nebeského společníka.

*jen láskyplným přítelem, ale přís-
ným karatelem a rádcem, který
její chyby trestal dokonce tělesnými
tresty,* píše se ve aktech svatořečení. Jak ojediněle v dějinách mystiky! Ať už byla sama nebo ve společnosti, anděl strážný opravoval u Františky i nejmenší chyby a každou nedokonalost. Tento anděl očišťování bděl nad jejími myšlenkami, slovy a skutky a stal se tak jejím vůdcem na cestě ke svatosti. Jednoho dne byla ve společnosti své tchyně a několika dvorních dam. Z hluboké ohleduplnosti se účastnila jedné velmi povrchní zábavy. Nejdříve dostala silný políček, že to bylo slyšet v celé místnosti a zanechalo to viditelné stopy na její tváři. Poučili se z toho všichni. O to pozorněji pak Františka spolupracovala s Boží milostí a ještě věrněji se cvičila ve ctnostech. Na přání svého zpovědníka se zeptala později svého druhého anděla strážce, kdo ji tehdy udeřil. *Byl to tvůj neviditelný anděl strážný, který tě napomenul, když jsi byla na omylu, a tak tě uchránil od těžkých chyb a selhání.*

S pomocí svého prvního anděla strážce získala Františka kladný vztah k manželství a prožívala mnohem uvědoměleji svátostnou jednotu s Bohem. Její nebeský přítel ji vedl k tomu, aby bez smutku plnila povinnosti paní jednoho z nejbohatších římských domů. Dlouho se totiž domnívala, že tím ztrácí čas k modlitbě. Když se jako 17letá stala matkou, byl to opět anděl strážný, který ji přivedl k tomu, aby se z lásky k synovi vzdala přísných tělesných umrtvování. Pomohl jí také pochopit, že láskyplné plnění povinností matky a výchova dětí mají před Bohem stejnou cenu jako modlitba v kapli.

Dramatický rodinný osud

V roce 1409 začaly pro 25letou Františku těžké zkoušky. V průběhu několika let darovala život šesti dětem. Tři zemřely krátce po porodu a dvě v dětském věku. Jen jedno dítě, nej-

starší syn Baptista, mělo přežít své rodiče. Lorenzo, její manžel a věrný velitel papežských oddílů, byl při krvavých pouličních bojích vážně zraněn dýkou. Svou láskou a trpělivostí přivedla ho jeho manželka k tomu, že ze srdce odpustil svému nepříteli. Ještě se ani zcela neuzdravil, a musel uprchnout.

Baptista, jejich prvorozený syn byl dokonce odveden do Neapole jako rukojmí a starodávné sídlo Ponziani bylo vypleněno. Mnohé venkovské statky byly zničeny, rodinný majetek byl zabaven a všichni sluhové vyhnáni.

Když v Římě vypukl velký hladomor, nakazil se devítiletý Evangelista, druhý Františčin syn a její miláček. Umírající dítě se obrátilo k matce se slovy plnými útěchy: *Vždy jsem tě ujišťoval, že svět není pro mne! Ježíš Kristus, můj poklad, je v nebi. Moje srdce touží se tam dostat.*

Františka, která zůstala sama se svou bolestí, se od té doby stává matkou chudých, bezdomovců a nemocných. Ačkoliv sama majetek ztratila, díky podpoře Vanozzy a služby Rity mohla přece jen zmírňovat utrpení a těšit druhé.

Nepoškozené přízemí svého paláce změnila rychle na nemocnici. Ve své náručí přináše-

la nakažené morem, když už sami nebyli schopni chůze. Odvážně překonávala odpor k zápachu, umývala nemocným nohy, starala se o ně a měnila jim obvazy.

Mateřská láska a vlídnost světice, stejně jako její trpělivé napomínání přivedly zpět k víře a k svátostem mnoho chudých a nemocných. Bůh také skrze nikonal zázraky. Zázraky rozmnožení pokrmů, uzdravení nemocných se děly ve velkém množství, často již při pouhém dotyku. Aby však pokorně skryla tento dar, natírala divotvůrkyně trpící mastí, kterou si sama připravila z vosku a oleje, a této masti připisovala jejich uzdravení.

V materiálech o blahořečení je podrobně popsáno 60 takových uzdravení.

Druhý anděl – vůdce na cestě osvětlení

Bylo to v roce 1413, rok po smrti syna Evangelisty. Františka se právě modlila v kapli. Náhle se jí zjevil Evangelista ve věku a vzezření, jaké měl v hodině smrti. Vedle něho byl chlapec stejně velký, ale mnohem krásnější. *Synu mého srdce, jsi to opravdu ty?* – zeptala se přešťastná Františka. S pohledem plným radosti a pokoje Evangelista odpověděl: *Maminko, pro-*

vází mě tento společník, kterého tu se mnou vidíš a který je mnohem krásnější než já. Tohoto nebeského ducha ti posílá Bůh, aby tě těšil. Ve dne v noci bude u tebe a ty ho uvidíš. Ve všem ti bude pomáhat. Ihned si klekla a děkovala Bohu za tuto velkou milost. Když odcházela z kaple, šel za ní zářící anděl. Od toho okamžiku byl s ní bez přestání 24 let. Jeho tvář tak jasně zářila, že se mu Františka nemohla podívat do očí. Jen když se modlila, když bojovala s démony nebo při rozhovoru se zpovědníkem, jen tehdy se mohla dívat na něho, aniž by jí jeho zjev oslňoval. Ve světle svého nebeského přítele mohla dokonce bez problémů číst a pracovat i v noci. Archanđel byl pro 29letou jako zrcadlo, ve kterém poznávala svou hříšnost. Když Bohu zcela nedůvěřovala, když se nechala zavalit starostmi nebo dělala chyby, tu jí společník zmizel. Když však pokorně litovala a prosila Boha o odpuštění, anděl se okamžitě vrátil a byl ještě krásnější a veselější než předtím a Františka byla opět spokojená. Když někdy přišly pochybnosti nebo strach, pak stačil k jejímu rozveselení jediný pohled jejího společníka. V nadpřirozeném světle, které z něho vycházelo, poznávala nejtajnější lidské myšlenky, poznávala stav jejich duše a dokázala rozpoznávat duchy. Toto božské poznání, které zprostředkoval anděl, jí velice pomáhalo, když k ní lidé přicházeli pro radu, když přiváděla zbloudilé duše zpět k víře a když scelovala rozbitá přátelství.

Františku Římskou vyhledávali dokonce slavní teologové té doby, chtěli slyšet její nesrovnatelně silná a krásná slova o víře, která jí anděl vnukal. Vzdělanci od ní odcházeli vždy inspirovaní. Když se v 33 letech nakazila sama Františka morem, opustili ji téměř všichni přátelé. Ale věrná přítomnost archanděla zůstala pro ni pramenem radosti a útěchy. V těchto měsících plných utrpení upadla jednou do

vytržení. Spatřila, jak v hodinu smrti přináší anděl každého člověka Bohu jeho dobré skutky. A Pán ho potom přenechává andělům, aby tuto duchovní pomoc použili pro dobro jednotlivých duší. Několik dní po tomto dojemném vidění se Františka zcela uzdravila.

Mírový apoštolát

Tři papežové způsobili, že západní církev se rozdělila na tři tábory. Celý Řím však věděl: Ukončení tohoto bolestného rozkolu bylo dosaženo přimluvami a obětmi sv. Františky Římské. V Římě konečně zavládl pořádek a pokoj. Její manžel Lorenzo a syn Baptista se mohli vrátit zpět. Jejich majetek a pozemky jim byly z velké části vráceny.

Zestárlý a bolestnými událostmi unavený Lorenzo choval však v srdci nenávist vůči jednomu římskému mocnáři. Začalo se šeptat, že Františka dokáže usmířit hádky jiných, ale ve vlastním domě nezmůže nic. Ale v tom se lidé mýlili! Její mírnost a trpělivost přinesly své ovoce. Nejenže manžel protivníkovi zcela odpustil, ale tak jako jeho manželka i on začal vést hluboký náboženský život. Uvolnil ji ode všech manželských povinností s jednou podmínkou: dokud bude živ, měla zůstat doma a starat se o něho v jeho stáří. Obdivovaná a ctěná manželem, mnoha jinými však vysmívaná a pokládána za blázna, pokračovala v životě lásky k bližním v zaplátovaných zelených šatech.

Když byl v Římě nějaký spor, lidé ji ihned volali, aby smířila rozhádané rodiny, aby zjedнала spravedlnost a sjednotila ty, kteří se nenáviděli. Pohled na archanděla strážce stačil, aby poznala plány pomsty, hněv v srdci a hříchy jiných lidí. Samotná její přítomnost, její láskyplné jednání a skromné vystupování i její slova měly takovou sílu, že této „matce všech“ nakonec nikdo nemohl odolat. *Miluj a od-*

pouštěj, když chceš, aby tě milovali, a když chceš dosáhnout odpuštění, radila každému.

Dlouhý duchovní boj

V životě sv. Františky Římské se nedá přehlédnout skutečnost, že všechny její osvícené rady, uzdravení a zázraky, které vykonala mezi římským lidem, byly spojeny s velkým bojem s demony. A jelikož mnohokrát vypudila demony z posedlých – někdy k tomu stačila její přítomnost – musela sama vytrpět mnoho útoků ze strany ďábla. Tito démoni byli pro ni stejně viditelní jako její anděl strážný. Její archanděl se často postavil v boji před ni jako ochranný štít, zachytával úderý určené jí a zabraňoval tomu, aby jeho světenkyně byla zraněna. Když zatřásl svými zlatými vlasy, ze kterých pak vycházely světelné paprsky, ďábel zmizel jako stín. Její nebeský pomocník však nevstupoval někdy do boje hned na počátku, aby Františku nepřipravil o milosti a zásluhy, které mohla bojem získat. Ale když se na

ni chtěly vrhnout celé zástupy řvoucích ďáblů v podobách strašných zvířat, zahalil někdy svou světenkyni do oslepujícího světla, které z něho vyzařovalo. Pro duchy temnot se stala neviditelnou. Samotný pohled na ochránce naplnil Františku vždy velkou útechou. Rozhněvaní ďáblí jí proto házeli do očí písek, který jí působil palčivou bolest. Ona však odvážně odpovídala: *Já se vás nebojím! Bojím se jen jediného: abych neurazila Boha. Vy můžete udělat jen to, co vám dovolí, a jen to, co poslouží k jeho oslavě a pro moji spásu.*

Když jednou Františka držela v náruči svého vnuka Jeronýma, stalo se, že ji náhle ďábel prudce udeřil. Chtěl se jí pomstít za to, že vydobyla radikální obrácení pyšné a ve vášních tonoucí Mobilie. Úder byl tak silný, že se rozplakalo i malé dítě dítě. Františka udělala maličkému na čele křížek a řekla mu, aby vyslovil jméno Ježíš, a sama se začala modlit začátek Janova evangelia. Démon však nechtěl odejít, a proto archanděl opustil

své obvyklé místo po její pravici, vzal sám dítě do náruče a opatrně je položil do postýlky. Svými zlatými vlasy udělal závěs, který chránil dítě před dalšími útoky. Tu zlý duch zmizel. Všichni přítomní se stali svědky, jak se dítě vznáší směrem k postýlce, anděla však neviděli.

Duchovní rodina

Po svatbě syna Baptisty a po obrácení jeho nevěsty Mobilie spravovali mladí manželé majetek velmi vzorně, a tak byla Františka zcela volná pro apoštolát. V tom čase se kolem ní začaly shromažďovat zámožné dámy z bohatých římských rodin. Chtěly jí pomáhat a pokládaly ji za svou duchovní matku, jednaly podle jejích rad a pokynů a horlivě napodobovaly její obětavý příklad lásky k bližním. Františka chodila se svými společníci denně do nemocnic pro chudé. Sbíraly dřevo, staraly se o nemocné a žebrały pro ně o šaty a jídlo. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie se společně modlily zásvětnou modlitbu v chrámu Santa Maria Nuova. Tak se zformovalo sdružení Oblátek Panny Marie, velmi podobné benediktinkám. O osm let později 25. března 1433 začalo prvních dvanáct žen žít v komunitě. Nastěhovaly se do malé staré budovy zvané Zrcadlo vá věž (Tor de Specchi). Dodnes se tam nachází jejich mateřinec. Jen zakladatelka žila ještě tři roky u manžela a starala se o něho. Chtěla mu s láskou sloužit až do konce. Démoni jí při tom velmi často trápili.

Když pak umírajícímu Lorencovi našeptávali zlé myšlenky hněvu a beznaděje, zavolala na pomoc svého anděla a ten zahnal ďáblů jediným mocným pohybem.

Po Lorencově smrti v březnu 1437 se mohlo splnit Františčin velké přání: i ona se přestěhovala do kláštera v Zrcadlové věži. *Buďte pokojní, moji milovaní, utěšovala své příbuzné. Nebojte se, moje mateřská láska se nezmen-*

Sv. Františka přijímá pravidla sdružení Oblátek Panny Marie

ší. *Zůstanu v Římě a vždy, kdykoliv přijдете, budu ochotná vám pomoci. Dovolte mi však odejít tam, kam mě volá Pán.* V den svého vstupu 25. března 1437 přijala na pokyn svého anděla strážce volbu za představenou.

Třetí anděl – pomocník při sjednocení s Bohem

V jednom nebeském vidění spatřila svého anděla, který ji bránil a ochraňoval 24 let. Viděla ho, jak se loučí láskyplným pohledem. Potom jí Pán ukázal nového společníka, mnohem mocnějšího nádherného mladíka. Měl oblečené bílé jáhenské roucho, ale mnohem krásněji vyšívané. Tento nebeský přítel ji provázel tři roky až do dne její smrti. Už jeho samotná přítomnost zaháněla demony na útěk. Ve své levé ruce držel tři palmové ratolesti, ze kterých vycházely zlaté niti. Anděl je sprádal různým způsobem nebo z nich dělal klubka. Sv. Benedikt jí v jednom vidění vysvětlil, že zlato je láska k Bohu a bližním, ke které má vést své děti. Palmy znamenají, že má jednat odvážně a bez falešných lidských ohledů. Pravidelná a ustavičná práce anděla ji učila, aby se neustále starala o pokoj a pokrok svého společenství.

15. srpna 1439, sedm měsíců před její smrtí, změnil anděl svou práci. Tak je to zapsáno v aktech svatořečení. Její stálý průvodce a ochránce zazářil v tak jasném světle, že její zrak nedokázal snést takový jas. Připravil si stav a upevnil v něm všechny niti, které si předtím připravil. Jemným hlasem jí vysvětlil: *Chci utkat plátno dlouhé 100 loktů, pak další dlouhé 60 loktů a pak třetí dlouhé 30 loktů.* Tyto tři tkaniny byly symbolem jejího postupného stavu: panenství, manželství a vdovství, během kterých žila životem křesťanské dokonalosti. 190 loktů pláten byl také počet dnů, které zbývaly do její smrti. To však spolusestry pochopily až po její smrti. Anděl nyní stále tkal s výjimkou těch

chvil, kdy Františka předávala svým dcerám rady a poučení. Tehdy se utišil na znamení, že poslouchá stejně, jako když se modlíla své každodenní modlitby k Panně Marii. Tehdy byl i anděl ponořen do velkého úklonu a k nebi stoupal od něho zářivý světelný sloup.

„Úplně se mu odevzdávám“

3. března 1440 přivedli matku Františku k jejímu nemocnému synovi Baptistovi. Až do rozbřesku bděla u lůžka svého syna a pak se chtěla vrátit do kláštera. Ale přepadla ji horečka a musela se vrátit do paláce. V následujících dnech trpělivě a takřka radostně snášela velmi bolestivý zánět pohrudnice. Jako požár se městem roznesla smutná zpráva a zástup lidí se chtěl dostat do její blízkosti. Zdálo se, jako by celý Řím čekal na její poslední radu, na jeden úsměv světice. Tato naděje nezůstala zklamaná. Františka, kterou celý život trápili démoni, nyní konstatovala: *Už je nevidím. Bůh je vítěz. Nepřítel je poražen a vržen do propasti.* Anděl byl naopak neustále přítomný. Tkal stále rychleji a sám přitom stále více zářil. Přišly členky Oblátek Panny Marie, aby se rozloučily se svou zakladatelkou, která jim zanechala nádhernou závěť: *Jako dědictví vám zanechávám mateřskou něhu. Snažte se, abyste byly spojené láskou. Ať z vás láska udělá jednu duši!*

9. března se světice modlíla s proměněným výrazem tváře: *Svoje tělo, svého ducha, svůj život odevzdávám do Tvých rukou, Pane Ježíši!* Její anděl vyzařoval novou neobyčejnou zář. Zlatá látka, která se podobala nebeskému svatebnímu rouchu, byla hotová. Plný půvabu a bázně sklonil se nad svou svěřenyni. A velká patronka Říma, důvěrnice svého anděla strážce, zemřela se slovy: *Nebe je otevřené. Andělé sestupují. Stojí přede mnou a přátelsky mi dávají znamení, abych je následovala.*

Z Vítězství Srdce III/2005/44 přeložil -lš-

On přikáže svým andělům, aby tě chránili na všech tvých cestách

Už staletí před narozením Vykupitele věřil židovský národ v ochrannou a provázející Boží lásku prostřednictvím osobních andělů. Starý zákon je plný dojmavých vyprávění o andělech, které Bůh poslal lidem, aby zjevil něco ze své slávy. Tak poslal tři tajemné muže

k Abrahámovi, kteří mu při Mamre oznámili narození jeho syna (Gn 18,1-8).

Nádherný anděl se zjevil Mojžíšovi na Božím vrchu Horeb, aby ho připravil na setkání s Hospodinem v hořícím keři (Ex 3,2).

Proroka Izaiáše povolal Bůh v jeruzalémském chrámě během vidění, ve kterém spatřil před Boží trůnem anděly, kteří ustavičně zpívají „svatý, svatý, svatý“. Jeden z těchto serafů se žhavým uhlíkem dotkl rtů mladého Izaiáše a řekl: *Hle, zmizela tvoje vina a tvůj hřích byl odstraněn* (Iz 6,1-7).

Z knih Starého zákona také víme, že Bůh posílal anděly jako posly, aby jejich prostřednictvím oznámil svou svatou vůli. Tak přišel anděl k Hagaře, těšil ji Božím jménem a přikázal jí, aby se vrátila ke své paní (Gn 16,6-11). V knize Numeri zase čteme o jiné události: pomocí anděla s taseným mečem přivedl Pán na správnou cestu Baláma (Nm 22,27).

Abby povolal Gedeona za vůdce národa, poslal Hospodin anděla, který mladému muži přikázal: *Jdi s touto svou silou a vysvobod Izrael z ruky Midiánských.* Posílám tě (Sd 6,11)! V těžkých situacích posílal Bůh často anděly, kteří *těšili jeho věrné a posilovali je a dokonce chránili před smrtí.* Když Eliáš cestou na horu Horeb ztratil odvahu, posílil anděl zoufalého proroka chlebem a vodou a povzbudil ho, aby šel dále svou cestou (1 Král 19,7). I k proroku Danielovi přišel do

lvi jámy anděl a přinesl mu pokrm, aby ho uchránil od smrti hladem (Dan 14,34-38). Stejně dojmavý je případ tří židovských hluboce věřících mládenců Sidracha, Misacha a Abdenaga v babylonském zajetí. Boží anděl sestoupil spolu s nimi do

ohnivé pece a vyháněl z pece ohnivé plameny, aby jim nijak neškodily (srov. Dan 3,49-95). Nijak nás neudivuje, když David ve svých žalmech opěvuje ochrannou blízkost andělů: *Svým andělům dal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách. Na rukou tě ponosou, abys neporanil svou nahu o kámen* (Ž 91,11).

Také kniha Tobiaš podává krásné svědectví o pomocné blízkosti našich andělů. Pro modlitbu spravedlivého nábožného Tobiho poslal Bůh anděla k jeho synovi Tobiašovi. Anděl mu poskytl cenné rady a bezpečnou cestou ho přivedl k Sáře, jeho budoucí manželce. Když chtěl potom Tobiaš po šťastném návratu domů odplatit svému průvodci všechno dobro, které pro něho vykonal, dal se mu přítel poznat: *Jsem Rafael, jeden ze sedmi svatých andělů, kteří jsou vždy připraveni předstoupit před Hospodino-
vu velebnost* (Tob 12,15).

Věřit ve skutečnou přítomnost anděla strážce je pro moderního člověka a často i pro křesťana výzvou. Když je někdo podivuhodným způsobem zachráněn z nebezpečné situace, často slyšíme poznámku: „Tos měl při sobě dobrého anděla strážce!“ Ale kdo si skutečně uvědomuje, co přitom říká? Ve všedních dnech málokdo myslí na milého společníka a nejlepšího přítele, kterého Bůh daroval každému člověku jako ochránce a pastýře.

Z Vítězství srdce 3/2005/44 přeložil -lš-

„MADONA ATOMOVÉ BOMBY“

Při atomovém útoku na Nagasaki byla největší katolická svatyně na asijské půdě v epicentru výbuchu. V tu dobu bylo uvnitř 30 věřících a dva kněží zpovídali. Všichni zahynuli. Z 12 000 katolíků této farnosti zemřelo tehdy 8 000. Z trosk katedrály byla vytažena hlava dřevěné mariánské sochy s vypálenými očima. Byla zhotovena kopie původní sochy, ale 9. srpna byla na přání věřících otevřena zvláštní kaple, kde nyní věřící uctívají zbytek původní sochy jako „Madonu atomové bomby“. Modlí se před ní především za mír a za duše obětí atomového útoku.

NOČNÍ BDĚNÍ ZA OBNOVU

Členové kanadské skupiny Canadians for Renewal (Kanadáné za obnovu) odpověděli na hluboký mravní úpadek své země, který vyvrcholil uzákoněním homosexuálních svazků, osobním pokáním, obrácením a společnou modlitbou. Chápu svůj boj nikoliv jako politickou, ale duchovní záležitost. Každé dva měsíce se bude konat celonoční modlitba s eucharistickými oběťmi a s příležitostmi k svátosti pokání. Doporučuji také, aby se lidé v tento modlitební den postili.

DEN OSÍŘELÝCH DĚTÍ

V indickém státě Kerala byl výroční den narození matky Terezy (26. srpna 1910) vyhlášen za den narozenin všech osířelých dětí, které neznají datum svého skutečného narození. Matka Tereza sama nikdy své narozeniny neoslavovala. Mnoho lidí to přijalo jako velký dar, že mohou nyní své narozeniny oslavovat spolu s narozeninami velké světice.

* * *

Během Světového dne mládeže byla na stěně kolínského dómu pověšena obří mozaika zobrazující Jana Pavla II. a složená ze 100 000 jednotlivých fotografií. Tuto mozaiku věnoval kardinál Meisner novému krakovskému arcibiskupovi Diwiszovi k jeho uvedení na krakovský arcibiskupský stolec.

Pod ochranou andělů

„Otec ani matka se nemohou o své dítě starat více, než se o mne staral můj anděl strážný.“ (Klára Moes)

*„Láska a úcta k svatým andělům mi byla vložena do srdce už od raného dětství,“ napsala svému duchovnímu vůdci ve svých autobiografických poznámkách dominikánka Maria Dominika Klára Moes (1832–1895). Od jejího zpovědníka se dovidáme, že tato svatá žena, omilostněná svatými ranami našeho Pána a pozdější zakladatelka řehole z Luxemburgu, zakusila blízkost svého anděla již den po svém narození při svatém křtu. Píše: *Osvícená nadpřirozeným světlem mohla jsem naplno používat svůj rozum. A když kněz lil křestní vodu na její malou hlavu, viděla svatého anděla, kterého jí za strážce a ochránce určil Bůh. V jejím**

životě měl být upřednostněným vychovatelem a učil ji od dětství ústní i rozjímavé modlitbě. Pod jeho vedením se naučila vytrhnout z kořene své špatné sklony a stranit se všeho, co by mohlo škodit její čistotě a nevinnosti. Velkou lásku, kterou měla Klára k svému andělu strážci, můžeme vytušit z těchto jejích slov:

Byl mi ve všem vším. Když jsem byla nemocná, uzdravil mě; když jsem byla unavená, posilnil mě; byla jsem smutná, potěšil mě; byla jsem opuštěná, přišel mě navštívit; když jsem byla zaměstnána prací, která byla nad moje síly, přišel mi na pomoc; při modlitbě byl viditelně vedle mne a modlil se se mnou a potom šel se mnou k mé

další práci. A když mě nechal v noci několik hodin spát, klečel vedle mé postele a intenzivně se za mě modlil. Ráno mě budil slovy: „Dítě, je čas vstávat, tvůj nebeský Ženich tě opět volá ke své svaté službě... Všechno přijmi z jeho rukou s láskou a vděčností, ať už to bude trpké nebo sladké! Všechno ti slouží k prospěchu!“

Do školy chodila jen velmi krátce a pak musela těžce pracovat. A tak ji andělé naučili především jednomu: udělat ze své namáhavé práce modlitbu. Napsala o tom:

V čase nejrůznějších činností jsem si představovala Spasitele, jak pracuje, a podle toho jsem rozjímala nad nějakým tajemstvím z jeho života. V časném mládí, když mě andělé uváděli do domácích prací, představovala jsem si božské Dítě velice živě; představovala jsem si ho, jak pomáhá své Matce při podobných pracích anebo jsem myslela na jeho velkou snahu přesně plnit vůli nebeského Otce a své svaté Matky.

V říjnu 1833 zjevil se anděl strážný Kláře Moes a ukázal jí rudé srdce ověšené korunou z trní. Přitom řekl: *Neboj se, moje drahé dítě, Božský Spasitel si tě vyvolil, abys měla zvláštním způsobem účast na jeho utrpení, které mu v Církvi způsobují bezbožní lidé. Církev postihnou velké a dlouhé zkoušky. Peklo vynaloží všechnu svou moc a dojde to tak daleko, že vlastní děti Církve se budou proti ní bouřit a až do krajnosti ji pronásledovat.*

V roce 1879, o 46 let později, napsala svému zpovědníkovi: *Nedá se pospat, co vytrpěla má duše do dnešního dne ze strany pekla. Z jejího nesmírného utrpení můžeme čerpat dnes i my, protože ještě neskončilo pronásledování, o kterém hovořil její anděl strážný.*

Podle: J.P.Barthel, Matka Maria D. Klára Moes

Výjimečný pomocník

Svědectví sestry Terezie

Když jsem v červnu končila studium na gymnáziu sv. Cyrila a Metoděje v Nitře, stále více jsem cítila, že mě Bůh volá, abych patřila jen jemu. Ale necítila jsem se dost silná, abych udělala toto rozhodnutí, a proto jsem se začala modlit. Prosil jsem Pána, aby mi sám přišel na pomoc, je-li to jeho vůle, abych se stala řeholní sestrou. Tuto myšlenku jsem nosila v tichosti ve svém srdci a doma jsem nikomu nic neříkala. A všichni očekávali, že budu pokračovat ve studiu. V modlitbě jsem však nabyla jistoty, takže jsem se dokázala rozhodnout. Velký boj však začal teprve tehdy, když jsem své rozhodnutí oznámila doma. Všichni byli velice překvapeni. *Proč tak náhle?* říkali. *Ty jsi tak mladá. Vždyť je ti teprve 18! Ani sis to ještě dobře nerozmyslela. Nejdříve bys měla dostudovat a potom si najít zaměstnání, abys mohla vydělávat peníze!*

Zvláště mého strýce, bratra mé matky, zasáhlo moje rozhodnutí jako blesk. Poznamenan období komunismu, žil daleko od víry. Protože po rozluce svých rodičů se cítil za mne odpovědný, trval na tom, abych studovala, stala se lékařkou a udělala kariéru. Chtěl financovat mé studium v zahraničí a mohla bych začít studovat bez problémů. Vícekrát přišel za mnou do školy v naději, že mě přemluví. Když jsem ho však nechtěla uposlechnout, byla situace doma stále více napjatá. I moje matka se tím trápila, protože všichni příbuzní ze všech stran ji obviňovali, že ona mě k tomu přemluvila, protože je věřící. A tak nám oběma zůstal jen sám Pán Bůh. Matka i já jsme se začaly modlit, aby se stala vůle Boží, jestliže chce, abych následovala jeho volání, ať vede všechno podle své vůle.

Pak nastal den, kdy strýc přišel k nám domů zcela zmatený a řekl mi: *Aneto, já už vím, že*

Bůh chce, abys byla misionářkou, protože On sám tě ochraňuje. Potom vyprávěl mně a mé matce, co ho přivedlo k takové změně smýšlení:

Vrátil jsem se ze služební cesty. V obýváku jsem si lehl na gauč a automaticky jsem zapnul televizor. Pak jsem však usnul, protože jsem byl unavený. Náhle jsem se probudil, bylo kolem druhé hodiny. Obrazovka blikala, protože program již skončil, a já jsem sáhl po dálkovém ovládacím, abych televizor vypnul. Tu jsem pocítil, že v pokoji někdo je. Intuitivně jsem se zvolna otočil ke koutu, kde byla velká čínská růže. A tam, i když se mi to zdálo neuvěřitelné, stála zářící postava – a já jsem okamžitě pochopil, že je to anděl. Byl dosti velký a měl nádherné bílé šaty. Nikdy v životě jsem neviděl tak nádhernou zářící bílou barvu. Kolem hlavy měl diadém a zlatou čelenku. Jako tvář však byla zahalena

do takového lesku, že jsem se mu nemohl podívat přímo do tváře. Křížem přes prsa měl zlatou štolu a v pravé ruce držel velký meč. Zdálo se, jako by ho chtěl každou chvíli vytasit. Na nohou měl zlaté sandály s jemnými řemínky jako za Ježíšových dob. Anděl stál tiše, ukázal se mi, ale nepromluvil ani slovo. Zajímavé bylo, že jsem se vůbec nebál, i když jsem cítil, že z něho vychází velká moc a autorita. Potom jsem svůj pohled obrátil na druhou stranu, abych se přesvědčil, že dobře vidím a nic si nevymyslím. Když jsem se opět otočil k andělovi, už tam nebyl. Na druhý den jsem k velkému údivu

zjistil, že velká čínská růže, vedle které anděl stál, byla zcela uschlá. Ještě den předtím byla v plné kráse, měla mnoho květů a listů, nyní z ní zbyl jenom pahýl.

Prostřednictvím tohoto nočního zážitku jsem pochopil především dvě věci, pokračoval můj strýc: Uvědomil jsem si, že existuje někdo větší, než jsem já, a že já nemohu bojovat proti Bohu. A za druhé: Když má už anděl tak velkou moc, o co větší moc má Bůh, který chrání ty, které si vyvolil. Ano, Aneto, pochopil jsem, že Bůh tě povolal a že se nesmím stavět proti jeho plánu. A ještě něco se ve mně změnilo. Od té doby se už nikoho a ničeho nebojím.

Od té doby uplynulo šest let a já jsem v létě ve Staré Haliči dokončila noviciát a mohla jsem Ježíši říct své definitivní ano. Jsem Bohu nesmírně vděčná, že v době mého rozhodování vyřešil moje problémy pokojnou cestou, a to právě prostřednictvím anděla, snad i mého anděla strážce.

Sestra Terezie

„Anděl strážný je dvojníkem naší duše“

O této skutečnosti se předsvědčil P. Pio z Pietrelciny (1887–1968), kterého prohlásil za svatého Jan Pavel II. 16. června 2002. Už jako dítě měl tu milost, že vidal svého anděla strážce v podobě malého chlapce. Proto není nijak divné, že opouštěl společnost ostatních chlapců a dával přednost svému nebeskému příteli.

Když byl novicem a později knězem, jeho anděl strážný ho mnohokrát utěšoval, zvláště ve chvílích, kdy na něho útočili démoni a kdy procházel těžkými duchovními boji. Napsal: *Přítel z mého dětství dělá všechno, aby zmírnil utrpení, které mi způsobují vzbouření andělů. ... Jednou mě ujistil velmi uklidňujícím způsobem: „Jsem při tobě, moje dítě, jsem stále s tebou.“*

Pater Pio však mohl vidět také mnoho jiných andělů, nejen

svého vlastního. Vícekrát se stalo, že viděl anděly těch lidí, kteří ho prosili o pomoc. Jeden italský manželský pár vypráví jeden vážný a nakonec humorný zážitek se svými anděly strážnými.

Jejich dítě těžce onemocnělo a mělo vysoké horečky. Když podnikli všechno možné, aby horečku zastavili, matka se rozhodla, že sama stráví noc se svým malým, aby otec měl alespoň několik hodin nerušeného spánku. Dříve, než si otec lehl ke spánku, vzpomněl si, že kdysi slyšel, že k otci Piovi je možno poslat i svého anděla strážného. A hned to také udělal. Bylo právě pět minut před jednou hodinou v noci. Když se po několika hodinách probudil, zašel k dětské postýlce. Chlapec byl sám a spal klidně bez horečky. Plný radosti šel probudit manželku, ale tu jeho zpráva nijak nepřekvapila:

Poslala jsem k P. Piovi svého anděla strážce. Takže oba měli stejný šťastný nápad.

O týden později se vypravil šťastný otec za P. Piem, aby mu osobně poděkoval. Sotva vstoupil do sakristie, P. Pio ho s humorem pozdravil: *Člověk od vás nemá pokoj ani v noci! Otec se s rozpaky omlouval, ale P. Pio ho přerušil: Nemusíš se omlouvat. Já mám vždy radost, když za mnou přijdou andělé strážní, třeba i v noci... A neděkuj mně. Jdi ke svatostánku a k Panně Marii!*

Trochu nesměle, ale přece jen se nakonec otec zmohl ještě na jednu otázku: *Který anděl byl u vás dříve, ten můj manželky, nebo můj?* Pater Pio s úsměvem odpověděl: *Tvůj anděl strážný přišel pět minut před jednou a anděl tvé manželky o něco později.*

Podle A. M. Weigel
Schutzengelgeschichte heute

Promluva Benedikta XVI. k 2000 seminaristů v chrámu sv. Pantaleona 19. srpna 2005

Milí seminaristé!

Srdečně vás zdravím a děkuji vám za vaše přátelské přijetí a především za to, že jste přišli na toto setkání z četných zemí pěti kontinentů, takže jsme skutečně zrcadlovým obrazem celosvětové katolické církve. Myslím především na seminaristy, kněze a biskupy, kteří nám darovali své osobní svědectví; mé srd-

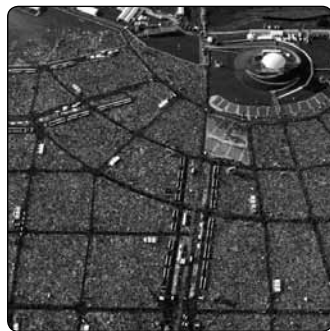

ce bylo zasaženo, jak Pán tyto lidi přivedl ke kněžství. Srdečný dík! Mám radost z tohoto setkání s vámi. Chtěl jsem, aby v programu těchto kolínských dnů bylo také zvláštní setkání s mladými seminaristy, aby dimenze povolání, která na SDM vždy sehrávala roli, byla ještě výslovněji a silněji zdůrazněna.

Jistě prožíváte tuto zkušenost zvláště výrazně právě proto, že jste seminaristé, tzn. mladí mužové, kteří se nacházejí vzhledem k důležité roli v Církvi v době intenzivního hledání Krista a setkávání s ním. To je totiž seminář: méně místo a více významný úsek v životě Ježíšova učedníka. Představuji si, jaký ve vás mohou vyvolávat ohlas slova tématu tohoto XX. SDM – *Přišli jsme, abychom se mu poklonili*, a celé dojemné biblické vypravování o svatých Třech Králích, ze kterého jsou vyňata, stejně jako v těch příkladech, které jsme slyšeli. Tento úryvek evangelia má pro vás jedinečný význam právě proto, že máte představu, co to znamená dokončit cestu rozhodování a zkoušky povolání ke kněžství. K tomu bych chtěl předložit ještě několik myšlenek.

Proč šli hvězdopřevodci ze vzdálených zemí do Betléma? Odpověď je spojena s tajemstvím hvězdy, kterou spatřili vzejít a kterou identifikovali jako hvězdu „židovského krále“, tzn. jako znamení o narození Mesiáše (srov. Mt 2,2). Vykonali tedy cestu v síle naděje, která ve hvězdě obdržela potvrzení a směrovku až k „židovskému Králi“, k samotnému Božímú království. Hvězdopřevodci se vydali na cestu, protože pociťovali hlubokou touhu, která je podněcovala, aby všechno opustili a vydali se na cestu. Bylo to, jako by hvězdu stále očekávali, jako by cesta byla již od věčnosti vepsána do jejich osudu, a nyní konečně došlo k jejímu uskutečnění.

Milí přátelé, to je tajemství volání, povolání – tajemství, které se týká života každého křesťana, ale které vystupuje zřetelněji do popředí, když Kristus zve opustit všechno a následovat ho v užším spojení. Seminarista prožívá krásu povolá-

ní v okamžiku, který bychom mohli označit jako dobu „zamilovanosti“. Jeho nitro je naplněno úžasem, který ho vede vyslovit v modlitbě: „Pane, proč právě já?“ Ale láska nezná slovo „proč“, ona je nezasloužený dar, na který se odpovídá darováním sebe sama.

Seminář je doba, která je určena ke vzdělávání a rozhodování. Vzdělávání má, jak víte, mnoho dimenzí, které se sbíhají

v jednotě osoby. Obsahuje lidskou, duchovní a kulturní oblast. Jejím nehlubším cílem je poznat Boha, který nám zjevil svou tvář v Ježíši Kristu. Proto je nezbytné

důkladné studium Písma svatého, víry a života Církve, ve které Písmo zůstává jako živé slovo. To všechno musí zůstávat v souvislosti s otázkami našeho rozumu, a tedy v kontextu našeho dnešního lidského života. Toto studium se někdy může jevit namáhavé, ale je nenahraditelnou součástí našeho setkání s Kristem a našeho povolání hlásat ho. Všechno má sloužit k tomu, rozvinout koherentní a vyzrálou osobnost, která je schopná převzít plně kněžské úkoly a odpovědně je plnit.

Rozhodující je role vzdělávajících: kvalita kněžského kolegia v díle církve závisí do značné míry od kvality těch, kteří jsou odpovědní za vzdělávání. Milí seminaristé, právě z toho důvodu se dnes modlíme se srdečnou vděčností za všechny vaše představené, profesory a vychovatele, jejichž duchovní přítomnost zde na našem setkání cítíme. Prosme Pána, aby mohli splnit úkol jim svěřený tím nejlepším způsobem. Seminář je doba cesty, hledání a především odhalování Krista. Mladý člověk může skutečně jen v té míře, v jaké osobně pozná Krista, poznat opravdu jeho vůli a tím také pravdu. Čím lépe znáš Ježíše, tím více tě přitahuje jeho tajemství. Čím hlouběji se s ním setkáváš, tím

více tě to podněcuje, abys ho hledal. To je hnutí ducha, které trvá během celého života a které v semináři prožívá dobu plného zaslíbení, tak říkajíc svého jara.

Když přišli do Betléma, vešli hvězdopřevodci *do domu a spatřili Dítě a Marii, jeho Matku. Padli na kolena a klaněli se mu* (Mt 2,11). To je konečně onen dlouho očekávaný okamžik: setkání s Ježíšem. *Vešli do domu*: tento dům představuje určitým způsobem Církve. Abychom se setkali se Zachráncem, musíme vstoupit do domu, kterým je Církve. Během semináře se zdokonaluje ve vědomí mladého seminaristy zvláště významný proces zrání: už nevidí Církve „zvenčí“, nýbrž vnímá ji takřkajíc „zvnitř“ jako jeho „dům“, protože ona je dům Kristův, kde bydlí *Maria, jeho Matka*. A je to právě Matka, která mu ukazuje Syna, představuje mu ho a umožňuje, aby ho svým způsobem viděl, dotýkal se ho a vzal ho do náruče. Maria ho učí rozjímat o Ježíši očima jeho srdce a žít z něho. V každém okamžiku seminárního života můžeme cítit tuto láskyplnou přítomnost Pánovy Matky, která přivádí každého k setkání s Kristem, v mlčení meditace, modlitbě a bratrství. Maria pomáhá setkávat se s Pánem především v eucha-

ristické slavnosti, kdy se v slovu a proměněném chlebě stává naší každodenní potravou.

Padli na kolena a klaněli se mu. Pak otevřeli své poklady a při-

CESTA JAPONSKÉHO SOCHAŘE K VÍŘE

Jeden z nejvýznamnějších japonských sochařů Etsuro Sotoo přednesl v Rimini přednášku na téma „Člověk jako okno. Svoboda umění“ a v ní podal svědectví o své víře. Tento umělec byl pokřtěn v roce 1989. K víře ho přivedlo dílo španělského architekta Gaudiho. Když spatřil v r. 1978 jeho největší dílo – nedokončený chrám Svaté Rodiny (1852–1926), požádal o povolení, aby směl jako sochař zůstat v Barceloně. Rekl, že ho Gaudiho dílo naučil dívat se nikoliv na velkého architekta, ale dívat se směrem, kterým se Gaudí díval. Křest ho naplnil velkou radostí a svobodou. Rekl, že nyní podobně jako Gaudí spolupracuje na tvůrčím Božím díle. Jen tak je možné dosáhnout štěstí a svobody.

nesli mu jako dar zlato, kadidlo a myrhu (Mt 2,11–12). To je vrcholný bod celé cesty: setkání se stává klaněním, ústí do aktu víry a lásky, který v Ježíši narozeném z Marie poznává vtěleného Božího Syna. Není v gestu hvězdopraců již předobrazena víra Šimona Petra a ostatních učedníků, víra Pavla a všech jiných svatých, zvláště svatých seminaristů a kněží, kteří poznamenali dva tisíce let dějin Církve?

Tajemství svatosti je v přátelství s Kristem a věrném souhlasu s jeho vůlí. „Kristus je pro nás vše,“ řekl svatý Ambrož a svatý

mináři vysláni, abyste byli posvěcenými Kristovými služebníky. Každý z vás se vrátí k lidem jako „druhý Kristus“.

Na své cestě domů museli jistě hvězdopraci čelit nebezpečím, námaze, bloudění a pochybnostem... Hvězda, která je vedla, již zde nebyla! Mezitím již nesli světlo v sobě. Nyní bylo jejich úkolem střežit je a živit ustavičným vzpomínáním na Krista, na jeho svatou tvář, na jeho nepopsatelnou lásku.

Milí seminaristé! Bude-li to Boží vůle, i vy budete jednoho dne – vysvěceni Duchem Svatým – začínat své poslání. Pamatujte vždy na Ježíšova slova: *Zůstaňte v mé lásce* (Jan 15,9). Když zůstanete u Krista, s Kristem a v Kristu, budete přinášet mnoho ovoce. Nikoliv vy jste si ho vyvolili, ale On si vyvolil vás (srov. Jan 15,16). To je tajemství vašeho povolání a vašeho poslání! Je uchovááno v neposkvrněném Srdci Panny Marie. Ona bdí s mateřskou láskou nad každým z vás. Obracejte se v plné důvěře na Marii. Ujišťuji vás o své lásce a každodenní modlitbě a uděluji vám ze srdce apoštolské požehnání.

Bollettino Vaticano
19. srpna 2005

VyVolení a Big Brother

Tyto dvě „reality show“ soukromých celoplošných televizí Nova a Prima byly v pondělí 5. září předmětem noční diskuse Radia Proglas. Telefonické a elektronické příspěvky se postavily k oběma programům negativně.

Na začátku informovala zástupkyně slovenských katolických žen, že zorganizovaly s podporou arcibiskupů Sokola, Tkáče a kard. Korce petici proti obdobným „reality show“ slovenských stanic Markíza a JOJ. Petici podepsalo během několika dnů přes 90 000 občanů. Slovenské soukromé televize pak pozvaly vedení petiční akce ke „kulatému stolu“; dodnes však není jisté, nakolik se podařilo přimět Markíza a JOJ k ústupkům. Slovenští katolíci, kteří podepsali petici, jsou rozhodnutí bojkotovat obě televize i firmy, které v těchto programech inzerují.

Na nebezpečí demoralizace naší mládeže (a nejen mládeže!) pak v Proglasu upozorňovala zejména jedna dětská lékařka. (Nedochází k trestnému činu podle par. 35 o ohrožení mravní výchovy mládeže?) Několikrát byla v příspěvcích obviněna z nedbalosti naše vláda. Ovšem ve státě, kde je dovoleno dobrovolným potratem beztrestně zabít dítě v lůně těhotné ženy, bude se obhajovat úplná svoboda v oblasti zábavy, i když to bude demoralizovat národ. Kolik lidí, kteří jsou v čele společnosti, se klaní bůžkům peněz a nečistoty? K smíchu je jim Desatero i přirozený mravní řád. Že to vede ke katastrofě, jim nevádí.

V reality show jak na Primě, tak na Nově je patrný vliv satana. Ve VyVolených jedna z účastnic (Regina) namalovala velmi sugestivní obraz s hlavou satana, který všem účastníkům nahnal strach. Nakonec si prosadili, že dílo bude mimo dům (na zahradě) a neustále otočené malbou ke zdi, protože nesnesli pohled na obraz.

K výběru účastníků na Nově většina má osobní zkušenost se skupinovým sexem. Postupně vychází najevo pornominulost některých účastníků. Při zahajovací show na Nově symbolika ohně, kouře a dunění bubnů, u kterých stojí „svalnatci“, navozovala přímo satanskou atmosféru, což nepůsobilo pouhým bulvárním dojmem.

Zjevně se zde jedná o satanský útok na morálku celého národa.

Křesťan se nemůže žádným způsobem zapojit do jakéhokoli hlasování (ať už soutěžního, nebo vyřazovacího), jinak se dostává do přímé spolupráce se zlem.

Pořady nejsou morálně špatné jen z hlediska vulgarity a obscenosti, kterou přinášejí, ale už samotný průlom do soukromí osobnosti člověka a jeho sledování po 24 hodin, byť by „o nic nešlo“, je postojem nekřesťanským a nemorálním. Princip, na kterém je pořad založen, je v rozporu s křesťanskou morálkou. Pokud se o televizi a médiích obecně mluví, že jsou v satanových rukou, je to zde zcela zjevné.

Jsem přesvědčen, že křesťan se nemůže žádným způsobem do těchto podobných show zapojit a neměl by je ani sledovat v televizi. Křesťan ovšem nemůže zaujmout ani lhostejný nebo tolerantní postoj; je třeba zaujmout jasně negativní stanovisko, podložené mravními zásadami z Písma.

Především však je třeba se modlit, konat smírné oběti a ozvat se...

Navrhuji, aby v hodinu, kdy běží tyto pořady v televizi, se věřící věnovali modlitbě růžence, adoraci nebo jiné modlitbě.

-jv-

Benedikt soudil, že ničemu není možno dát přednost před láskou ke Kristu. Kéž je Kristus pro vás vším. Především vy, milí seminaristé, přineste mu všechno vzácné, co máte, jak to navrhl ctihodný Jan Pavel II. ve svém poselství k tomuto SDM: zlato své svobody, kadidlo své modlitby a myrhu vaší hluboké lásky (srov. 4).

Seminář je doba přípravy na poslání. Mudrci z Východu se vrátili zpět do své vlasti a jistě vydávali svědectví o svém setkání s židovským Králem. I vy budete po dlouhém a nezbytném vzdělávacím procesu v se-

Výzvy fatimského poselství (26)

Jen poté, co jsme takto připraveni, můžeme přijmout tělo a krev Ježíše Krista s jistotou, že tato svátost je pro nás pramenem života, síly a milosti, která nás činí milými v očích Otce, neboť v nás vidí svého jednorozrozeného Syna, který se s námi stal jedno touto jednotou plného a osobního odevzdání sebe samého nám z lásky.

Sv. Matouš nám takto vypráví, jak Pán se nám odevzdal svými vlastními rukama: *Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů“ (Mt 26,26–28).*

Vidíme, že Ježíš Kristus nás ujišťuje o své reálné přítomnosti s tělem a duší, že je živý, jako je v nebi, na všech místech, kde se nachází konsekrovaný chléb a víno. On říká: *„To je“*; neřekl: *„To bylo, ani: To může být, či: To bude. Ale: „To je.“* V každé chvíli a na každém místě je konsekrovaný chléb a víno tělem a krví Ježíše Krista a je jím tak dlouho, dokud jsou tento chléb a toto víno zachovány. To je jasné ze slov Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka; a Boží slovo koná to, co znamená.

V Eucharistii je Ježíš živý. Ano, živý, protože svou božskou mocí vstal z mrtvých, aby už neumíral a zůstal navždy s Otcem a Duchem Svatým. Syn Boží má skutečně moc nad životem a smrtí: *„Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce“ (Jan 10,17–18).* Tak je vzkříšený Ježíš Kristus naším životem a naším vzkříšením: s Kristem budou vzkříšeni ti, kdo s Kristem žili. To je jeho příslib: *„Já*

jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. (...) Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,35.40).

Je to skrze víru, že vidíme Ježíše Krista: víme, že on je Boží Slovo; věříme v jeho slovo, v jeho Církev; chceme jít cestou, kterou nám vyznačil, skrze něho přijdeme k Otci; a skrze něho budeme vzkříšeni v poslední den. Ano, když se živíme chlebem z jeho stolu a pijeme z jeho kalicha, máme v sobě jeho život: skrze účast na jeho těle a na jeho krvi v Eucharistii se s ním stáváme jedno.

Avšak Kristus přítomný na našich oltářích není pouze pokrmem a životem; je také smírnou obětí, kterou se obětuje Otci za naše hříchy. Mše svatá je vskutku nekrvavým obnovením oběti kříže; je to Kristus přinesený jako oběť za naše hříchy pod způsoby chleba a vína. Kříž, kde dal svůj život za nás, je největším důkazem jeho lásky; a on chtěl každému z nás svými vlastními rukama svěřit živou památku tohoto projevu své lásky ustanovením Eucharistie při Poslední večeři, kterou slavil s apoštoly: *Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů“ (Mt 26,26–28).*

Ježíš nám dává své tělo a pak svou krev, o které říká, že se „prolévá za mnohé“. Zde slovo „mnozí“ neznamená vyloučení „některých“, jako by Ježíš neměl zemřít za všechny; ale – jak jsem slyšela od různých komentátorů – toto slovo má zde být chápáno ve významu, jaký mu dával jazyk onoho národa: „mnozí“ jako protiklad „jednoho“, tj. jeden, který

umírá místo množství. Bylo to v tomto smyslu, když velebně Kaifáš ospravedlňoval nutnost Ježíšovy smrti: *„Nemyslíte na to, že je pro vás lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ?“ (Jan 11,50)*

Kristus skutečně prolil svou krev za celé lidstvo, za všechny, aniž by někoho vyloučil. Je však také pravdou, že ne všichni mají zájem a usilují o to, přijmout do svého života Ježíše Krista, cenu svého vykoupění, a tak se sami z tohoto vykoupění vylučují. Jak nemyslet na tolik lidí, kteří se neumějí či nechtějí žít jeho tělem a jeho krví? Co s nimi bude? *„Amen, amen pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“ (Jan 6,53).* Toto je odpověď, kterou nám dává Ježíš Kristus vzhledem k těm, kteří nechtějí důstojně využít dar, jež nám nabízí, tj. jeho tělo a jeho krev, živé a přítomné ve svátosti Eucharistie.

Náš Spasitel, zavřený v našich svatostáncích, obětovaný na našich oltářích, neustává přinášet sebe Otci jako oběť za odpuštění hříchů lidstva a doufá, že mnoho velkodušných lidí se k němu chce připojit a stát se s ním jedno účastí na téže oběti, aby se s ním obětovali Otci jako smírná oběť za hříchy světa. Tímto způsobem se Kristus obětuje Otci jako oběť v sobě samém a jako oběť v údech svého mystického těla, kterým je Církev. Toto je výzva poselství: *obětovat Nejsvětější Trojici zásluhy Krista – oběti na odčinění hříchů, jimiž je on sám urážen, jak to anděl naučil modlit se tři ubohé děti: Nejsvětější Trojice, Otce, Synu a Duchu Svatý, hluboce se vám klaním a obětuji vám nejdražší tělo, krev, duši a božství Ježíše Krista, přítomné ve všech svatostáncích na zemi, na odčinění urážek, svatokrádeží a lhostejnosti, jimiž je on sám urážen. A pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Panny Marie*

vás prosím za obrácení ubohých hříšníků (poselství anděla).

A o jaké hříchy jde? – Jsou to urážky, jsou to svatokrádeže, je to lhostejnost, je to nevděčnost těch, kdo ho přijímají nehodně, kdo ho urážejí, kdo ho pronásledují, kdo ho neznají, a těch, kdo ho sice znají, ale opouštějí a nemilují ho. Je to chlad a tvrdost nových Jidášů, kteří s ním namáčeji rukou do stejné mísy, aby ho potom zradili a vydali, a tak se vystavovali vlastnímu odsouzení a nevyužívali pro sebe samé plody vykoupění, které Kristus vykonal a obětoval Otci.

On nepřestává přinášet sebe jako oběť Otci za nás: tichý a prosící v samotě našich kostelů; zapomenutý, opovrhovaný, trýzněný, pokořený a ubohý, uvězněný v našich svatostáncích. A poselství nás neustále prosí, abychom obětovali Nejsvětější Trojici na odčinění všech hříchů, jimiž je urážen, oběť našich oltářů.

A jak máme přispět my? Je to naše pokorná modlitba, jsou to naše ubohé oběti, které máme spojovat s modlitbou a obětí Ježíše Krista a Neposkvrněného Srdce Panny Marie na odčinění hříchů a za spásu svých bratří a sester, kteří zbloudili z jediné a pravé cesty, jež vede k životu.

Zde kladu sobě samé otázku: Jestliže stačí zásluhy a modlitba Ježíše Krista na odčinění hříchů a spásu světa, proč se poselství dovolává zásluh Neposkvrněného Srdce Panny Marie a žádá naši modlitbu, naši oběť a naše odčinění?

Odpovídám, že to nevím! Nevím ani, jaké by bylo vysvětlení, jež by mi poskytli teologové Církve, kdybych se jich zeptala. Rozjímala jsem však a uvažovala... Beru evangelium a vidím, že Ježíš Kristus připojuje od počátku k svému vykupitelskému dílu Neposkvrněného Srdce té, kterou si zvolil za svou Matku.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

ZPRÁVA O PÁTÉ PĚŠÍ POUTI NA VELEHRAD

Začala o svátku Panny Marie Královny v pondělí 22. 8. 2005. Z kostela sv. Jakuba, patrona poutníků, v Ostrově nad Oslavou nás vyšlo 23, z Netína pak už 30. Další skupinka vyšla z Radešinské Svratky přes cyrilometodějský Vítochov a ke kapli Svatých sedmipočteníků ve Víru jich přišlo 68. Z Vranova nad Dyjí do Znojma došlo 65 poutníků, celkem se tedy od západních hranic Moravy vydalo na východ 163 poutníků, z nichž mnozí přijeli z Prahy, z Chomutova a z dalších míst v Čechách. Už předtím bylo několik pěších sobotních etap. První začínala na Levém Hradci u Prahy 19. února a pak se pokračovalo až na Vysočinu. Druhá větev začala v neděli 27. února v Novém Jičíně a poutníci došli až na Slovácko.

V úterý vyšlo od sv. Mikuláše ve Znojmě 125 především mladých poutníků, od sv. Mikuláše ve Velkém Meziříčí 48 a celkem nás šlapalo už 246 a pořád nás přibývalo.

Ze Slavkova u Brna se pak přidalo ještě 15 mladých a 17 z Veselí nad Moravou a další. Na Hoře sv. Klimenta se nás ze všech stran sešlo 360 ve věkovém rozmezí od 9 do 76 let. Bylo to o sto víc než loni, zatím nejvyšší počet od začátku těchto poutí. Šlo s námi také několik rodin, které se vydaly v plném počtu. Zpívali jsme novější i starší duchovní písně, modlili jsme se a vyprávěli si mezi sebou. Po cestě byla možnost poslouchat katecheze zaměřené na Rok Eucharistie a zvláště večer pak i různé zábavní programy.

Lidé nám na uvítanou zvonili, často nám připravili občerstvení a někdy nás i kousek doprovázeli. Spávali jsme ve školách, na faře, v kostelních ambitech a jednou i pod širým nebem. Často nás přijali lidé do rodin, za což zvláště děkujeme. Zpočátku jsme několikrát zmokli, ale pak už to díky Bohu pod ochranou andělů strážných šlo moc pěkně. V sobotu ráno za námi do Buchlovic dorazili další poutníci z našich farností a společně nás šlo posledních pár kilometrů na Velehrad víc než 650, o sto padesát víc jak loni. Z druhé strany šlo už ve 4 ráno 10 poutníků z Uherského Brodu.

Když jsme v sobotu 26. srpna před polednem došli k bazilice, měli jsme společně úhrnem v nohách vzdálenost delší, než je obvod rovníku. Dá se tedy říci, že jsme s modlitbou obešli naši planetu. Společně jsme obnovili zasvěcení národa a slavili mši svatou s moravským metropolitou arcibiskupem Janem Graubnerem. Po mši svaté se před ním někteří mladí přihlásili veřejně k iniciativě „Čistá láska“. On také předal 33 velkých poutnických křížů, na které má nárok každý, kdo šel z domu nejméně tříkrát pěšky na Velehrad (pro ty, kdo bydlí moc daleko, stačí tři celé dny). Příští rok vycházíme v pondělí 21. srpna a mše svatá bude zase v sobotu 26. 8. 2006 v pravé poledne v bazilice.

Jan Peňáz

Společenství Cyrilometodějských poutníků vás zve na **II. pěší smírnou pouť P. MuDr. Ladislava Kubička**. Vyjdeme 24. září 2005 z Hodonína u Kunštátu v 6.30 od kaple P. Marie Nanebevzaté přes Lysice do Sloupu v Moravském krasu k Panně Marii Bolestné. Zde v 17 hodin mše svatá za obrácení našeho národa k Bohu. Přihlášky na adrese: jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79, tel.: č. 516 463 315 nebo 606 948 970, e-mail: kinc@biskupstvi.cz

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **PODZIMNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ**, která se koná v **neděli dne 18. září 2005** ke svátku **Povýšení Svatého Kříže**.

PROGRAM POUTI: Mše svatá v předvečer pouti v sobotu 17. září v 18.00 hodin. Mše svatá v neděli 18. září v 7.15 hodin; v 9.00 hodin. Slavná mše svatá v 11.00 hodin – **celebruje P. Prof. Petr Piřha**. Během dopoledne příležitost ke svátosti smíření. Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

V úterý 20. 9. 2005 ve 20 hodin se bude konat v **bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně**, u příležitosti 700. výročí úmrtí augustiniána sv. Mikuláše Tolentinského, 450. výročí úmrtí augustiniána sv. Tomáše z Villanovy a 222. výročí od přesídlení augustiniánů do kláštera na Starém Brně, slavnostní koncert v podání Státní filharmonie Brno. Dirigent: Petr Altrichter.

Liturgická čtení

Neděle 18. 9. – 25. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 55,6-9
Ž 145(144),2-3.8-9.17-18
Odp.: 18a (*Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají.*)
2. čt.: Flp 1,20c-24.27a
Ev.: Mt 20,1-16a

Pondělí 19. 9. – nez. pam. sv. Januária

1. čt.: Ezd 1,1-6
Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)
Ev.: Lk 8,16-18

Úterý 20. 9. – památka sv. Ondřeje Kim Taegona, Pavla Chong Hasanga a druhů (v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrál)

1. čt.: Ezd 6,7-8.12b.14-20
Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjde-me s radostí.*)
Ev.: Lk 8,19-21

Středa 21. 9. – svátek sv. Matouše

1. čt.: Ef 4,1-7.11-13
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Ev.: Mt 9,9-13

Čtvrtek 22. 9. – ferie

1. čt.: Ag 1,1-8
Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b
Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 9,7-9

Pátek 23. 9. – památka sv. Pia z Pietrelcinu

1. čt.: Ag 1,15b-2,9
Ž 43(42),1.2.3.4
Odp.: 5cd (*Doufej v Boha, vždyť zase ho budu chválit, svého spasitele a svého Boha.*)
Ev.: Lk 9,18-22

Sobota 24. 9. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Zach 2,5-9.14-15a
Jer 31,10.11-12ab.13
Odp.: srov. 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)
Ev.: Lk 9,43b-45

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 9.	PO 19. 9.	ÚT 20. 9.	ST 21. 9.	ČT 22. 9.	PÁ 23. 9.	SO 24. 9.
Antifona	812	826	1692	1673	873	889	1666
Žalm	783	783	783	786	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	1693	1673	873	889	1666
Antifony	813	828	843	1674	874	890	906
Žalmy	813	828	843	813	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1693	1674	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	717	831	1694	1522	877	894	1669
Prosby	817	831	1694	1675	878	894	1655
Záv. modlitba	717	1521	1522	1522	878	1726	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	792	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	1676	882	898	913
Záv. modlitba	717	835	851	1522	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	1698	1685	883	915
Antifony	808	822	838	853	1678	884	916
Žalmy	808	823	838	853	1678	884	916
Kr. čtení a z pěv	810	825	840	1701	1680	887	918
Ant. ke kant. P. M.	716	717	840	1701	1523	887	917
Prosby	811	826	841	1702	1681	888	918
Záv. modlitba	717	717	1521	1522	1522	888	1726
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

HISTORIA RELIGIOSA

(Bohumilá historie mnichů syrských)

Theodórétos z Kyrru

Nejedná se o historii v pravém a dnešním slova smyslu, jak by napovídala název knihy. Jde spíše o soubor životopisů syrských poustevníků a mnichů, který má sloužit k uchování jejich památky, ale také k duchovnímu poučení křesťanů, snad i k propagaci křesťanství mezi pohany. Theodórétos (5. stol.) sbírku svých vyprávění neformálně dělí na dvě části, na příběhy o Božích mužích, kteří už zemřeli, a na příběhy světců dosud žijících. Kniha vyšla v rámci edice Pietas benedictina jako šestá devátá.

Benediktinské arcipatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty,
brož., 190x148 mm, 146 stran, 280 Kč

BŮH SÁM STAČÍ

Stawomir Biela

Autor je úzce spjat se spiritualitou sv. Terezie od Ježíše a sv. Jana od Kříže. V této knize vrhá jasné světlo na postoje člověka, na způsoby jeho myšlení a jednání, na okolní svět a snaží se proměnit jeho vztah ke všem skutečnostem života. Nejde mu přitom o spiritualitu žitou v nějakém zbožném společenství lidí, třeba členů třetího řádu, ale o opravdovost života každého jednotlivého křesťana ve světě.

Paulinky, brož., zúž. A5, 136 stran, 135 Kč

JAN Z BOHA

Walter Nigg

Autor se v této drobné knižce snaží vyloupnout jádro života Jana z Boha ze slupek legend. Světce přibližuje jadrným jazykem a často neotřelými jazykovými prostředky. Tím nutí čtenáře k větší pozornosti, takže se myšlenky hlouběji vrývají do paměti. Barevné fotografie, vytištěno na křídovém papíře.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 166x120 mm, 44 stran, 59 Kč

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (komplet svazků I.-IV.)

Nové doplněné vydání kněžského breviáře ve čtyřech svazcích (Doba adventní a vánoční; Doba postní a velikonoční; Liturgické mezidobí, 1.-17. týden; Liturgické mezidobí, 18.-34. týden). Breviář obsahuje i texty ke slavení památky Nejsvětějšího Jména Ježíš, dále památek Panny Marie Fatimské, sv. Pia z Pietrelciny, Jména Panny Marie a dalších, zařazených do církevního kalendáře v nejnovější době.

Karmelitánské nakladatelství, krabice, váz., komplet 5990 Kč

NEŽ KROKODÝL SPOLKNE STÍN

Aleš Palán

Kniha vzpomínek zaměřená zejména na čtyřicet let misíí obláta P. Zdeňka Čížkovského v jižní Africe. Text je oživen mnoha černobílými fotografiemi ze života již zesnulého českého misionáře.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 190x132 mm, 184 stran, 179 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.